

štovní a telegrafní správě za ztrátu doporučených zásilek pošty listovní a za ztrátu, úbytek a poškození zásilek pošty povozné touž měrou, jako správa ta ručila stranám. Když při nastrojeném přepadení, smluveném s vozkou, synem žalovaného, uloupen byl z vozu peněžní pytel a stát musil poskytnouti poškozeným náhrady, domáhal se na žalovaném náhrady vyplaceného peníze. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce opírá žalobní nárok na náhradu škody o porušení smluvní povinnosti se strany žalovaného. Nelze dovolateli vzhledem k uplatněnému důvodu čís. 4 Šu 503 c. ř. s. přiznati, že odvolací soud smlouvu ze dne 26. května 1919, o kterou běží, po právní stránce vyložil nesprávně. Smlouvou touto zavázal se žalovaný bezpodmínečně za sebe a svůj služební personál tou měrou, jakou ručí poštovní správa stranám; toto smluvní ručení nelze stotožňovati s rozsahem ručení podle Šu 1315 obč. zák. Kdyby byly strany měly na mysli jenom toto ručení, pak by věru nebylo potřebí, by o něm uzavíraly zvláštní takto stylisovanou smlouvu, takže i z tohoto zvláštního ustanovení smluvního je s hlediska pravidla Šu 914 obč. zák. zřetelně jasno, že strany měly na mysli ručení v Šu 6 citované smlouvy uvedené v té rozsáhlosti, v jaké naopak ručí poštovní správa stranám. Dostalo se tedy sporné věci v odvolacím rozsudku právního posouzení správného.

Čís. 3799.

Odpůrčí řád.

Odpůrčí spory nenáleží k výlučné příslušnosti sborových soudů první stolice. Pro věcnou příslušnost jest rozhodnou pohledávka, pro niž se vymáhá odpůrčí nález.

Jakékoliv jednání o zajištění věna ve formě jiné než notářským spisem jest po zákonu právně bezúčinné.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv I 288/24.)

Žalobce domáhal se na žalované zjištění, že zajištění věna 25.000 Kč pro žalovanou jest bezúčinným vůči pohledávce 5.000 Kč, příslušející žalobci proti manželé žalované Antonínu K-ovi. Žaloba byla zadána na okresní soud, jenž jí vyhověl. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka vytýká zmatečnost, jelikož soud rozhodl ve věci, ač není druhově příslušným. K odůvodnění této výtky uvádí odvolatelka, že okresní soud k rozhodování této rozepře jest věcně nepřislušným proto, že předmětem jest zjištění, že zajištění věna 25.000 Kč pro žalovanou jest vůči pohledávce 5.000 Kč s přísl. žalobci proti manželé žalované Antonínu K-ovi příslušející, bezúčinným a že tato pohledávka s příslušenstvím přesahuje 5.000 Kč, takže příslušným k rozhodování v této věci jest soud krajský. Není však tu vytýkané zma-

tečnosti. Zmatečnost byla by tu podle Šu 477 čís. 3 c. ř. s., kdyby rozsudek vynesen byl soudem, který ani výslovnou dohodou stran nemohl by se státi příslušným pro rozepři, čehož v tomto případě není. Prvý soudce také zcela správně zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Ve sporu jde o žalobu odpůrcí a předmět sporu byl žalobcem oceněn na 5.000 Kč. Dle Šu 56 odstavec druhý j. n. jest ocenění v tomto případě správné a nelze proti němu nic namítati (§ 60 j. n.). Ostatně jde o pohledávku 5.000 Kč, ohledně které jest odporováno zajištění věna pro žalovanou. Vzhledem k ustanovení Šu 54 j. n. nelze příslušenství pohledávky pro výpočet hodnoty předmětu sporu připočítávati.

Podle Šu 3 čís. 3 odpůrcího řádu jest zajištění věna odporovatelné, bylo-li předsevzato v posledních dvou letech před žalobou a nebyl-li dlužník k zajištění zavázán smlouvou, uzavřenou při sňatku nebo při vyplacení věna. Jak bylo prvním soudem zjištěno, vloženo bylo dne 8. května 1923 dle snímku ze spisu notářského ze dne 22. února 1923 na dům připsaný knihovně manželů žalované Antonínu K-ovi právo zastavní za věno žalované 25.000 Kč. Sňatek uzavřel Antonín K. se žalovanou již 9. listopadu 1922 a, jak svědectvím Antonína K-a první soudce zjistil, bylo před sňatkem ujednáno ústně, že manžel dá žalované buďto zajistiti knihovně 25.000 Kč nebo že jí postoupí polovici domu, svědek obdržel po sňatku od své tchýně hotově 17.000 Kč a krám v ceně 3.000 Kč a žalovaná na výbavu 5.000 Kč, notářský spis však o tomto věně nebyl sepsán ani při sňatku ani při vyplacení věna, nýbrž teprve po vyplacení věna v únoru 1923. Z těchto zjištěných okolností vychází na jevo, že jsou tu podmínky odporovatelnosti podle Šu 3 čís. 3 odpůrcího řádu, zejména též proto, že ústní slib zajištění věna při sňatku není závazným, neboť smlouvy mezi manžely vyžadují k platnosti formy notářského spisu a omluva žalované, uvádějící důvod, pro který notářský spis teprve později byl sepsán, jest nerozhodnou, neboť jen zajištění věna, ke kterému byl by býval manžel zavázán smlouvou, uzavřenou při sňatku nebo při zřízení věna, nebylo by odporovatelným. Nerozhodnou jest též okolnost, že žalobcova pohledávka v době podání žaloby knihovně nebyla zjištěna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání ve věci samé a odmítl je, pokud uplatňovalo zmatečnost řízení.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jako dovolací důvod zmatečnost řízení, jeho neúplnost a nesprávné právní posouzení věci (§ 503, čís. 1, 2 a 4 c. ř. s.). Pro nepřislušnost soudu první stolice bylo by celé řízení i s rozsudky nižších stolic zmatečným jen tehdy, kdyby napadený rozsudek byl vynesena soudem, který se ani výslovnou dohodou nemůže státi příslušným pro tuto rozepři (§ 477, čís. 3, c. ř. s.). Než o takový případ tu nejde. Není právního předpisu, jímž by odpůrcí žaloby byly výlučně přiděleny sborovým soudům první stolice. Mohly by tudíž strany — i kdyby bylo správným, jak dovolání míní, že předmět sporu převyšuje 5.000 Kč, — podle Šu 104 j. n. rozepři platně přenést na okresní soud, takže by ani tehdy nebylo vytýkané zmatečnosti. V pravdě však byl okresní soud pro tuto rozepři i bez toho skutečně příslušný, jak nižší stolice v pod-

statě správně doličily. Není proto lze dovolání v tomto směru dáti za pravdu a ježto z jeho vývodů je snadno seznati, že strana žalovaná jimi — jak také již v odvolání — se jen snaží, uplatňujíc jmenovitě sice zmatečnost řízení, vyvrátiti v pravdě rozhodnutí o příslušnosti soudu, avšak rozhodnutí o příslušnosti soudu, třebaže bylo pojata do rozsudku, svou podstatou je pouhým usnesením a proti shodným usnesením nižších stolic podle Šu 528 c. ř. s. není opravného prostředku, slušelo dovolání v této části odmítnouti.

Právní názor dovolatelky, že k odvrácení následků Šu 3, čís. 3, odp. řádu stačí, když zajištění věna bylo ujednáno třeba také jinak než notářským spisem, je mylným. Jednání o zajištění věna je počítati mezi ujednání svatebních smluv (§ 1217 obč. zák.) a vyžaduje proto podle zákona ze dne 25. července 1871 ř. zák. čís. 76 formu notářského spisu. Toť odůvodněno též úvahou, že zajištění věna zahrnuje v sobě uznání věna i vůči třetím osobám, že těmto může býti značně na újmu, a že patrně z těchto úvah podle Šu 1 lit. c) cit. předpisu je zachování formy notářského spisu dokonce ještě výslovně předepsáno pro potvrzení o přijetí věna. Je tudíž jakékoli jednání o zajištění věna v jiné formě než notářským spisem po zákonu právně bezúčinné. Důvod, proč notářský spis nebyl zřízen, je pro nepominutelnost tohoto předpisu bez významu právě tak, jak následky jeho nedostatku pro účastněné osoby, neboť zákon v tomto směru nerozeznává. Právem proto uznaly nižší soudy, že zajištění věna dovolatelky je podle Šu 3, čís. 3 odp. ř. odporovatelné.

Čís. 3800.

Bylo-li několik samostatných nároků spojeno k společnému projednávání, jest posuzovati přípustnost dovolání (§ 502 c. ř. s.) ohledně jednoho každého nároku zvlášť, třebas byly stejnorodými (§ 11 čís. 2 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv I 363/24.)

Šest propuštěných zaměstnanců žalované firmy domáhalo se na firmě zaplacení služebních požitků, prvních pět po 1386 Kč, šestý 1001 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Předmět sporu činí u každého z prvních pěti žalobců 1386 Kč a u žalobce Vojtěcha T-a 1001 Kč. Jde o nároky docela samostatné, vlastně o šest rozepří, z nichž u žádné hodnota předmětu sporu 2000 Kč nepřevyšuje, protože není proti souhlasným rozsudkům nižších stolic dovolání přípustno (§ 502 c. ř. s. ve znění cis. nař. ze dne 1. července 1914, čís. 118 ř. zák. a čl. IV. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., nabyvšího účinnosti dnem 1. července 1923). Tomu nevadí, že stejnorodost uplatňovaných nároků podle Šu 11 odstavec druhý c. ř. s. umožnila jich sloučení v jeden spor. Také ustanovení Šu 55 j. n. nepři-